

Súd: Okresný súd Komárno
Spisová značka: 13C/50/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4218203477
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 01. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Dagmar Aradská
ECLI: ECLI:SK:OSKN:2020:4218203477.10

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Komárno sudkyňou JUDr. Dagmar Aradskou vo veci žalobcov: 1. E. C., nar. XX.XX.XXXX, B., U. XX, 2. M. C., nar. XX.XX.XXXX, B.F. XXX, t.č. Ústav na výkon trestu odňatia slobody, Dlhé Lúky 1, Hrnčiarovce nad Parnou proti žalovanej: Slovenská republika, Ministerstvo spravodlivosti SR, Župné námestie 13, Bratislava, o zaplatenie 270.000 eur

rozhodol:

Súd žalobu o zaplatenie sumy 270.000 eur zamietla.

Žalobcovia v 1. rade a v 2. rade sú povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť žalovanej 100 % náhradu trov konania do 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia o výške náhrady trov konania, o ktorej súd rozhodne po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. Žalobou doručenu súdu dňa 17.7.2018 si žalobkyňa 1/ uplatnila voči Slovenskej republike zastúpenej Ministerstvom spravodlivosti SR nárok na náhradu škody z dôvodu, že tým, že žalobca v 2. rade bol rozsudkom Okresného súdu Komárno sp. zn. 11T/66/2014 ako aj Krajského súdu v Nitre sp. zn. 4To/98/2016 uznaný za vinného, vznikla im škoda ako aj ujma. Oba súdy mali postupovať "ULTIMA RATIO", teda dať prednosť prijatiu netrestných opatrení. Tento stav považujú za násilný akt proti rodine, ktorá bola násilne rozdelená, a pre rodinu vytvorila dlhú pascu. Škoda vznikla najmä na výdavkoch, a to nemalá, vyše 10.000 eur. Rozsudok 11 rokov je negatívne pôsobiaci faktor a vytvára zdravie škodlivé prostredie, neistotu, zdravotné problémy. Štát sa mohol a mal postaviť na stranu rodiny, vnímať jej skutočné potreby a podľa toho vybrať prostriedky, nekriminalizovať veci a použiť liečenie. Súdy mali postupovať v duchu ochrany základných práv a slobôd, avšak rozbili celú rodinu, ktorá sa nevie poriadne stretávať. Žiadala, aby štát za exces a nespravodlivé rozhodnutie zaplatil 270.000 eur, pričom za rok 2014 - od februára - žiadajú vyplatiť sumu $11 \times 220,52 = 2.307,59$ eur, za rok 2015 a 2016 žiadajú vyplatiť $2 \times (12 \times 220,52) = 2 \times 2.646,24$ eur, za rok 2017 žiadajú $12 \times 247,61 = 2.971,32$ eur, za rok 2018 doposiaľ sumu 1.733,27 eur. Morálna škoda je však horšia, lebo kto im vráti čas, ktorý rodina nemôže spolu stráviť? Škoda a morálna ujma im vznikla rozhodnutiami Okresného súdu Komárno sp.zn. 11T/66/2014 a sp.zn. 2Nt/7/2017, Krajského súdu v Nitre sp. zn. 4To/98/2016 a sp.zn. 1Tos/79/2017. Tieto navrhla súdu pripojiť spolu so spismi Okresného súdu Komárno sp.zn. 12Er/858/2014, 9Er/848/2016, 10Csp/4/2017, 7Csp/46/2017, 10Csp/120/2017, 14Csp/125/2017, 2Nt/7/2017, 13C/464/2014, 12Er/799/2015. Podľa záverečného textu uvedenej žaloby, sa k žalobe pripojil aj žalobca 2/.

Žalobcovia k žalobe (odoslanej z ÚVTOS Hrnčiarovce nad Parnou) pripojili potvrdenie Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny z 16.3.2018 o zaradení žalobkyne v 1. rade do evidencie uchádzačov o zamestnanie od 7.3.2018, rozhodnutie Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny z 25.5.2018 o priznaní pomoci v hmotnej núdzi vo výške 102,60 eur mesačne žalobkyňi 1/ od 1.4.2018, potvrdenie o výške príjmu žalobcu 2/ z ÚVTOS Hrnčiarovce nad Parnou od 8/2017 do 3/2018, z ÚVTOS Želiezovce od

09/2016 do 09/2017 a od 01/2016 do 12/2016, rozhodnutie Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny zo 7.3.2014 o odňatí peňažného príspevku (vo výške 220,52 eur mesačne) na opatrovanie fyzickej osoby s ťažkým zdravotným postihnutím, ktorou je O. C., od 14.2.2014 poskytovaný žalobcovi 2/, potvrdenie ÚVTOS Hrnčiarovce nad Parnou z 26.3.2018, že žalobca 2/ vykonáva trest od 16.2.2014 a predpokladaný koniec trestu má 14.2.2025.

2. Na výzvu súdu žalobkyňa 1/ v podaní doručenom súdu 11.9.2018 okrem tvrdení uvedených v žalobe uviedla, že jej tikajú biologické hodiny a so svojim manželom chce ďalšie dieťa. Taktiež uviedla, že suma 270.000 eur je na mieste, lebo 11 rokov odlúčenia na základe rozsudku sp. zn. 11T/66/2014 je skôr justičnou vraždou a posledný kliniec do rakvy bola premena podmienky nasilu lebo výklad zákona umožňoval, aby na základe vysokého trestu bol výkon zvyšku trestu (2 roky, 9 mesiacov a 7 dní) uložený 3Pp/134/2009 odpustený. Ďalej uviedla, že „My sme pre manžela žiadali len liečenie“, lebo chcela naďalej riadne fungovať ako rodina a s manželom vychovávať spoločného syna. Pokiaľ sa suma 270.000 eur rozráta na 13 rokov, 9 mesiacov a 7 dní, čo je 5012 dní, na jeden deň pripadne suma 53,90 eur na ňu a malého syna. Zopakovala, že manžel mesačne dostával 220,52 eur, teda od 14.3.2014 do 1.9.2018 vypadlo 12.571,63 eur; advokáti, súdne poplatky, väzba 20.000 eur; komunikácie, návštevy 1.500 eur. Za 13 rokov, 9 mesiacov a 7 dní predpokladané výdavky dosiahnu 70.000 eur a morálna škoda 200.000 eur. V ÚVTOS Trnava nie sú ochotní realizovať návštevy cez týždeň, no nikde nie je napísané, že návštevy sa majú vykonávať len cez víkend. Z ich strany ide o úmysel likvidovať rodinu, lebo cez víkend absentuje dopravné spojenie. Ide o psychické týranie a neprimeraný zásah do ich rodinného a súkromného života. Rodina nemá žiadne finančné prostriedky, žijú na hranici chudoby a pomaly, vďaka štátu, môžu ísť na ulicu. Vďaka justičnej vražde sp. zn. 11T/66/2014 Okresného súdu Komárno. Ujma bola spôsobená rozsudkom Okresného súdu Komárno sp. zn. 11T/66/2014, škoda vznikla „našej“ rodine - E. C. (žalobkyňa 1/), M. C. (žalobca 2/) a syn E. C.. Nezmyselný rozsudok nepriniesol nič pozitívne, rodina nemôže fungovať spoločne. Skutky uvedené v rozsudku sa nikdy nestali. Štát mal uložiť ochranné liečenie, bez odňatia slobody. Žalobkyňa 1/ navrhla prizvať znalca, ktorý určí škodu spôsobenú násilným rozdelením rodiny.

S obdobným textom doručil súdu dňa 11.9.2018 doplnenie žaloby aj žalobca 2/ s tým, že štát mal aplikovať Smernicu 2012/29/EÚ z 25. októbra 2012 a veci mal riešiť v prospech rodiny, lebo štát zodpovedá za blaho svojich občanov a tiež musí rešpektovať primeranosť, solidaritu, humánnosť a ľudskú dôstojnosť. Vo veci Okresného súdu Komárno sp. zn. 11T/66/2014 nebola ani jedna z týchto zásad akceptovaná. Rodina nevie splniť svoje záväzky, vypadáva jedna výplata. Rodina bude žiadať o politický azyl, lebo sú mučení.

3. Dňa 13.12.2018 žalobkyňa 1/ doručila súdu námietku zaujatosti voči zákonnému sudcovi - „ide o rozsudok (Justičná vražda!!) OS KN vydané JUDr. Erikou Jóbovou teda o kolegyňu, s ktorou sa stretávate každý deň“. Taktiež uviedla, že ona osobne by sudkyňu JUDr. Eriku Jóbovú postavila pred Haagsky tribunál za zločin proti ľudskosti lebo trpia za to, ona legalizovala špinavosti policajtov. Ďalej žalobkyňa 1/ uviedla, že „Neviem čo Vy stále odo mňa chcete Veď všetky Dôkazy máte u Vás na Súde nemám to ja a Nemá to Ani Fidel Castro a ani Erdoan Turecký prezident ale Máte vy!!“ Manžel sedí od 14.2.2014. Na základe klamlivého rozsudku Okresného súdu Komárno sp.zn. 11T/66/2014 má obmedzenú osobnú slobodu a celá rodina je na základe tohto rozsudku paralyzovaná. Na základe uvedeného rozsudku Okresný súd Trnava pod sp.zn. 3Pp/134/2009 premenil zvyšok trestu na 2 roky, 9 mesiacov a 7 dní. Teda zvýšil „túto justičnú zločnosť“ na 13 rokov, 9 mesiacov a 7 dní napriek tomu, že manžel dodržiaval všetko ako mal.

4. Ministerstvo spravodlivosti SR, konajúc za žalovanú, vo vyjadrení z 2.4.2019 k žalobe žalobcov uviedlo, že žalovaná nároky žalobcov popiera v celom rozsahu ako nedôvodné, a to pre absenciu aktívnej vecnej legitímácie žalobkyne 1/, ktorá odvodzuje svoje nároky na náhradu nemajetkovej ujmy z titulu toho, že žalobca 2/, ako jej manžel, bol právoplatne odsúdený na výkon trestu odňatia slobody a tento trest aj vykonáva. Žalobkyňa 1/ nie je aktívne vecne legitimovaná domáhať sa náhrady škody v konaní podľa zákona č. 514/2003 Z. z., nakoľko nebola účastníčkou konania, v ktorom by bolo vydané rozhodnutie, v dôsledku ktorého by jej vznikla škoda. S poukazom na § 5 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. základnými podmienkami vzniku nároku na náhradu škody podľa citovaného zákona sú, že poškodená osoba bola účastníkom konania, v ktorom bolo rozhodnutie vydané a že rozhodnutie je nezákonné.

4.1 Žalobkyňa 1/ nespĺňa ani jednu z uvedených základných podmienok, keďže rozhodnutie o treste, na základe ktorého odvodzuje svoj nárok na náhradu škody, bolo vydané v konaní, v ktorom nebola účastníkom v postavení obvineného/obžalovaného. Pokiaľ aj žalobkyňa 1/ mala postavenie poškodenej osoby v trestnom konaní, žalobkyňa 1/ neuvádza, že prípadný výrok alebo absencia výroku o náhrade škody by boli príčinou vzniku škody, ktorú si v konaní uplatňuje. Z dôvodu absencie vecnej legitímácie je nárok žalobkyne 1/ celkom nedôvodný, a preto nie je potrebné sa zaoberať ani okolnosťami, či tvrdená ujma žalobkyne 1/ vznikla a v akom rozsahu, keďže neexistuje titul, na základe ktorého by žalobkyňa mohla ujmu vôbec vzniknúť. Ministerstvo spravodlivosti SR ďalej uviedlo, že žalobkyňa ho písomným podaním zo dňa 27.11.2015 požiadala o predbežné prerokovanie nároku na náhradu skutočnej škody vo výške 20.000 eur. Keďže v tomto konaní sa domáha aj náhrady nemajetkovej ujmy, ktorá nebola predbežne prerokovaná, žalobkyňa 1/ nespĺnila ani základnú hmotnoprávnu podmienku na to, aby sa súd mohol jej nárokom zaoberať.

4.2 Ministerstvo zdôraznilo, že rozhodnutie o treste uloženom žalobcovi 2/ je zákonné. Z obsahu žaloby vyplýva, že k žalobe sa pripojil aj žalobca 2/, ktorý svoj nárok na náhradu škody odvodzuje (prostredníctvom tvrdení svojej manželky) z toho dôvodu, že právoplatným odsúdením na trest odňatia slobody sa zasiahlo do jeho práva na riadny rodinný život a súkromie, nakoľko je počas výkonu trestu odňatia slobody odlúčený od svojej rodiny. Žalobca neuviedol žiadne iné konkrétne okolnosti, na základe ktorých sa domáha náhrady nemajetkovej ujmy. Keďže rozhodnutie o treste nebolo zrušené pre nezákonnosť a žalobca 2/ nebol spod obžaloby ani oslobodený, nárok žalobcu 2 je nedôvodný s poukazom na § 6 ods. 1 z. č. 514/2003 Z. z. a § 8 ods. 1 z. č. 514/2003 Z. z. Ministerstvo vo svojom vyjadrení konštatovalo, že žalobca 2/ bol rozsudkom Okresného súdu Komárno, sp. zn. 11T/66/2014 uznaný za vinného zo spáchania zločinu týrania blízkej a zverenej osoby a odsúdený na nepodmienečný trest odňatia slobody. Rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 12.01.2017, keďže Krajský súd v Nitre zamietol v konaní sp. zn. 4To/98/2016, odvolanie žalobcu 2/. Súd právoplatne zamietol aj návrhy žalobcu 2/ na povolenie obnovy konania. Žalobca 2/ netvrdí a ani nepreukázal, že mu bol uložený nezákonný trest, alebo bol spod obžaloby oslobodený, teda že trest vykonáva nezákonne. Rozhodnutie o vine a o odsúdení žalobcu 2/ na trest odňatia slobody sa považuje za zákonné a súd rozhodujúci o náhrade škody je viazaný týmto rozhodnutím súdu v trestnom konaní. Vzhľadom na to, nárok žalobcu 2/ je nedôvodný, nakoľko neexistuje žiadny zákonný titul, na základe ktorého by žalobcovi 2/ vznikla škoda. Len na základe tohto dôvodu by mal súd žalobu žalobcu 2/ zamietnuť bez toho, aby sa zaoberal vznikom škody a uplatnenou výškou nároku na náhradu škody. Žalobca 2/ pred podaním žaloby vôbec nepožiadala Ministerstvo spravodlivosti SR o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody.

Ministerstvo za dôkaz a za dôkaz označilo spis Okresného súdu Komárno sp. zn. 11T/66/2014.

4.3 K výške uplatneného nároku ministerstvo uviedlo, že nárok žalobcov na náhradu škody a nemajetkovej ujmy, vyčíslený vo výške 270.000 eur, je nepreskúmateľný a je aj nedôvodný. Skutočná škoda a nemajetková ujma sú dve samostatné kategórie škody. Skutočná škoda je vyjadrením priamych následkov škodovej udalosti, ktoré sa prejavili znížením majetkových hodnôt, alebo tým, čo poškodenému ušlo v majetkovej sfére. Nemajetková ujma sa prejavuje v osobnej a osobnostnej sfére poškodeného, nie je priamym zásahom do jeho majetkových pomerov, pričom náhrada predstavuje peňažnú satisfakciu za zásah. Z uvedeného vyplýva, že povinnosťou žalobcov je určite a zrozumiteľne vyčíslieť osobitne výšku majetkovej škody, ktorá predstavuje reálne zníženie ich majetkových hodnôt a osobitne výšku nemajetkovej ujmy, ktorá by mala odrážať intenzitu zásahu do ich osobnostných práv. Z obsahu žaloby nie je zrejme akú konkrétnu výšku náhrady majetkovej škody požaduje každý zo žalobcov, a ani to, akú výšku náhrady nemajetkovej ujmy požaduje každý zo žalobcov, nakoľko tvrdený zásah mohol zasiahnuť do osobnostnej sféry jednotlivých žalobcov rozdielne. Výšku náhrady nemajetkovej ujmy nie je možné identifikovať ani na základe odpočtu požadovanej náhrady majetkovej škody z celkovej uplatnenej sumy 270.000 eur, nakoľko samotná výška náhrady majetkovej škody nie je zrozumiteľná. Sumarizáciou nárokov, ktoré si žalobcovia uplatnili vyplýva, že požadujú: sumu viac ako 10.000 eur, ktorú predstavujú peňažné záväzky žalobcov voči tretím osobám; sumu 12.304,66 eur, ktorá je špecifikovaná len tým, že ide o rozhodnutie ÚPSVaR; sumu 12.571,63 eur, ktorú žalobcovia špecifikovali ako ušlé dávky žalobcu 2/; sumu 14.320,27 eur, ktorú žalobcovia označili ako výpadok príjmu; náklady a trovy obhajoby žalobcu 2/ vo výške 20.000 eur; náklady vyvolané návštevou žalobcu 2/ v ústave na výkon trestu vo výške 1.500 eur; spolu: 70.696,56 eur. V súvislosti s uvedenými nárokmi na náhradu majetkovej škody je zrejme, že uvedené nároky sú nedôvodné, nakoľko absentuje akákoľvek príčinná súvislosť medzi tvrdenou škodou a rozhodnutím o treste uloženého žalobcovi 2/; požadovaná

výška nárokov nie je žiadnym spôsobom preukázaná, osobitne nie sú preukázané vynaložené trovy konania a obhajoby žalobcu 2/ v trestnom konaní a náklady vyvolané návštevou žalobcu 2/; žalobcovia nepreukázali ani to, že skutočné náklady vynaložili; nároky sú zameniteľné, nakoľko nároky označené ako ušlé dávky sú zameniteľné s nárokmi vyplývajúcimi z rozhodnutí ÚPVSaR, resp. s nárokmi označenými ako výpadok príjmu. Z toho vyplýva, že tieto nároky sú zrejme uplatňované opakovane, ale v rôznej výške, pričom sumu týchto nárokov nie je možné preskúmať; nároky v súvislosti s neuhradenými záväzkami žalobcov voči tretím osobám nie sú dôvodné. Pokiaľ žalobcovia prevzali na seba peňažné záväzky, ich povinnosť uhradiť záväzky tretím osobám by trvala bez ohľadu na to, či by bolo alebo nebolo vydané rozhodnutie o treste. Z tohto dôvodu aj návrhy žalobcov, aby súd pripojil a oboznámil sa so súdnymi spismi v civilných a exekučných konaniach, ktoré označili v podaní zo dňa 12.07.2018, sú nedôvodné. Žalobcom škoda v tejto súvislosti nemôže vzniknúť, preto nie je účelné a dôvodné, aby súd vykonával dokazovanie na preukázanie týchto skutočností.

Nároky na náhradu nemajetkovej ujmy sú podľa ministerstva taktiež nedôvodné, nakoľko absentuje akákoľvek príčinná súvislosť medzi tvrdenou ujmom a rozhodnutím o treste uloženého žalobcovi 2/. Z uvedeného dôvodu je neúčelné a nevhodné, aby na preukázanie tvrdených zásahov do osobnej a rodinnej sféry žalobcov, súd vykonával dokazovanie výsluchom navrhnutých svedkov.

4.4 V závere svojho vyjadrenia žalovaná prostredníctvom ministerstva navrhla, aby súd žalobu žalobcov v celom rozsahu voči žalovanej zamietol a zaviazal žalobcov na náhradu trov konania žalovanej.

5. Žalobcovia v podaniach doručených súdu 24.4.2019 ako aj 26.4.2019 k vyjadreniu žalovanej uviedli, že v danej veci nie je potrebné preukázať predbežné prerokovanie nároku na zaplatenie 270.000 eur z dôvodu, že žalobou uplatnený nárok je podriadený § 11 až § 13 OZ a taktiež ustanovenie čl. 7 ods. 5, čl. 154c ústavy, čl. 8 Dohovoru, čl. 23 Medzinárodného paktu obč. práv (ICCPR). Rodina je paralyzovaná, a preto je na mieste morálna finančná satisfakcia vo výške 270.000 eur za extrémny zásah štátu do súkromného a rodinného života konaním Okresného súdu Komárno sp. zn. 11T/66/2014 a sp.zn. 4To/98/2016 z dielne Krajského súdu v Nitre. Navrhli ako svedkov predvolať oboch žalobcov, O. D., E. G. G. - ministra spravodlivosti SR a D. L. D. - sudkyňu Okresného súdu Komárno, znalcov - E. A. P. a E. E. Ľ., šéfa Aliancie za rodinu - znalkyňu.

6. Súd uznesením z 6.5.2019 priznal žalobcom oslobodenie od súdneho poplatku v celom rozsahu.

7. Žalovaná v duplike zo 14.5.2019 uviedla, že žalobcovia naďalej zotrvávajú na tvrdení, že rozhodnutím o vine a treste, na základe ktorého žalobca 2/ vykonáva nepodmienečný trest odňatia slobody, došlo k zásahu do ich rodinného a súkromného života, čím odôvodňujú aj nárok na náhradu nemajetkovej ujmy a majetkovej škody v celkovej výške 270.000 eur. V replike tvrdia, že náhradu si uplatňujú na základe § 11 a 13 Občianskeho zákonníka, a preto nie sú povinní tvrdiť a preukazovať skutočnosti, ktoré predpokladá právna úprava zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci.

7.1 Tvrdenie žalobcov, v zmysle ktorého im žalobný nárok vznikol v súvislosti so zákonnou úpravou § 11 a 13 Občianskeho zákonníka, je nesprávne. Aplikácia rozhodnej právnej úpravy sa v tomto prípade odvíja od skutkových tvrdení žalobcov. Žalobcovia pritom tvrdia, že do ich rodinného a súkromného života žalovaná zasiahla vydaním nezákonného rozhodnutia (rozsudok o vine a treste pre žalobcu 2/). V takom prípade je ale vylúčená aplikácia právnej úpravy Občianskeho zákonníka, konkrétne § 11 a 13, ktorá sa vzťahuje na zásahy do osobnosti fyzických osôb, ktorými nie sú nezákonné rozhodnutia alebo nesprávny úradný postup orgánov verejnej moci.

7.2 Z tvrdení žalobcov tak vyplýva, že právny rámec na základe ktorého môže súd nárok žalobcov posudzovať je upravený zákonom č. 514/2003 Z.z. Tento zákon má postavenie osobitného právneho predpisu vo vzťahu k Občianskemu zákonníku a súd je povinný ho aplikovať prednostne pred úpravou Občianskeho zákonníka. Právna úprava z. č. 514/2003 Z.z. pritom celkom jednoznačne upravuje za akých podmienok je možné nárok na náhradu škody z titulu nezákonného rozhodnutia uplatňovať. Žalobcovia nemôžu obchádzať splnenie týchto zákonných požiadaviek tvrdením, že si nárok uplatňujú podľa Občianskeho zákonníka. Takýto postup je nepripustný. Žalobcovia pritom neoznačili ani nepreukázali, že by splnili zákonné požiadavky (v prvom rade zmenu alebo zrušenie rozhodnutia o ktorom tvrdia, že je nezákonné) na vznik nároku.

7.3 Napriek vyššie uvedenému musí žalovaná zároveň zdôrazniť, že v prípade posudzovania nároku žalobcov v zmysle § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka, by musela namietat' svoju pasívnu vecnú legitimitáciu.

Podľa § 11 OZ, Fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy.

Podľa § 13 ods. 1 OZ, Fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jeho osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby mu bolo dané primerané zadostučinenie.

Z citovaných zákonných ustanovení je nepochybné, že každá fyzická osoba, ktorej bolo zasiahnuté do práva na ochranu osobnosti, má právo domáhať sa upustenia od neoprávnených zásahov, odstránenia následkov týchto zásahov, prípadne primeraného zadostučinenia alebo v osobitných prípadoch aj náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. Predpokladmi úspešného uplatnenia práva na ochranu osobnosti je to, že došlo k neoprávnenému zásahu ako aj to, že tento zásah bol spôsobilý prívodiť ujmu na chránených osobnostných právach. Vo veci ochrany osobnosti sú stranami sporu narušiteľ, teda osoba, ktorá neoprávnené zasiahla do práva na ochranu osobnosti a osoba, do ktorej práva na ochranu osobnosti bolo zasiahnuté neoprávneným zásahom. Pri riešení otázky, kto je pasívne vecne legitimitovaný v konaní o ochranu osobnosti je potrebné mať na zreteli, že režim ochrany osobnosti je postavený na princípe zodpovednosti pôvodcu zásahu za ujmu spôsobenú na chránených osobnostných právach, teda pôvodcom zásahu je fyzická/právnická osoba, ktorej konkrétnym konaním malo dôjsť k zásahu do práv a právom chránených záujmov osobnosti.

7.4 Z tvrdení žalobcov vyplýva, že k neoprávnenému zásahu malo dôjsť zo strany súdov. Pokiaľ teda žalobcovia ako žalovaného označili Slovenskú republiku zastúpenú Ministerstvom spravodlivosti SR, označili subjekt, ktorý nie je pôvodcom „neoprávneného zásahu“ a teda nemôže byť subjektom pasívne vecne legitimitovaným v konaní o ochranu osobnosti. Žalovaná nemohla ovplyvniť konanie a postup uvedených subjektov a zároveň žalovanej zo žiadneho právneho predpisu nevyplýva povinnosť znášať zodpovednosť za konanie týchto orgánov, ktorým bolo podľa tvrdenia žalobcov zasiahnuté do práva na ochranu osobnosti. Žalovaná teda v predmetnom konaní nemôže byť osobou povinnou poskytnúť žalobcom náhradu nemajetkovej ujmy.

Uvedený záver vyplýva aj z rozhodovacej činnosti Najvyššieho súdu SR či Ústavného súdu SR: „Žalobca počas celého konania z hľadiska skutkového tvrdil, že k zásahu do jeho osobnostných práv došlo postupom (prípadne rozhodnutiami) orgánov činných v trestnom konaní (konkrétne jeho obvinením, vzatím do väzby a obmedzovaním osobnej slobody) a tiež informovaním verejnosti o priebehu tohto stíhania. Žalovaná ale bezpochyby tieto rozhodnutia nevydala, vytýkaného konania sa nedopustila (žalobcu nezadržala, nevzala do väzby, verejnosť o trestnom stíhaní neinformovala), preto z hľadiska žalobou uplatneného nároku na náhradu nemajetkovej ujmy nemôže byť považovaná za subjekt zásahu. Žaloba teda v časti, v ktorej sa žalobca domáhal náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch v zmysle ustanovenia § 13 Občianskeho zákonníka, nesmerovala voči tomu, kto bol pasívne legitimitovaný- žalovaná sa nedopustila konania, ktoré podľa žalobcom tvrdených skutkových okolností zasiahlo do jeho osobnosti. Na tom, že žalovaná v danom prípade nie je subjektom zásahu (pôvodcom žalobou vytýkaného správania orgánov činných v trestnom konaní), nič nemení skutočnosť, že žalovanou je Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky. Z hľadiska určenia subjektu zásahu do osobnostných práv nemožno štát (Slovenskú republiku) ani ústredný orgán štátnej správy pre súdy a väzenstvo (Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky) stotožňovať s odlišnými subjektmi (policajnými orgánmi, prokuratúrou, súdmi, médiami a pod.), ktoré majú samostatnú právnu subjektivitu a nesú vlastnú zodpovednosť za prípadné zásahy do osobnostných práv fyzických osôb. So zreteľom na uvedené malo žalobu zamietajúce rozhodnutie odvolacieho súdu spočívať primárne na právnom závere, že žalovaná nie je vo vzťahu k žalobou uplatnenému nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v zmysle § 11 až § 13 Občianskeho zákonníka vecne (pasívne) legitimitovaná.“ (Rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp. zn.: 3 Cdo 201/2007 zo dňa 30.07.2008)

„...podľa všeobecných ustanovení občianskeho hmotného práva je otázka zodpovednosti za škodu (vrátane zodpovednosti za nemajetkovú ujmu) konštituovaná tak, že za škodu, resp. za ujmu zodpovedá

ten, kto ju spôsobil, pričom v prípade škody, resp. ujmy spôsobenej právnickou osobou ide o činnosť tých fyzických osôb, ktoré právnická osoba na túto činnosť použila (§420, ako aj §11 a nasl. Občianskeho zákonníka). Platí teda zásada, že subjekt práva zodpovedá za škodu, resp. ujmu, ktorú spôsobil. Z tejto zásady existujú výnimky...Treba ďalej uviesť, že aj zákon o zodpovednosti štátu patrí medzi výnimky zo všeobecnej zásady, podľa ktorej subjekt práva zodpovedá za škodu, resp. ujmu, ktorú spôsobil. Tento zákon totiž v ustanovení § 1 ods. 1 zakotvuje, že za škodu spôsobenú niektorým štátnym orgánom nezodpovedá štátny orgán, ale sám štát. Pritom je zrejmé, že štátny orgán a štát sú odlišnými subjektami práva, teda odlišnými právnickými osobami. Znamená to, že bez ohľadu na skutočnosť, ktorý štátny orgán škodu spôsobil, zodpovedným (vecne pasívne legitimovaným) je štát....Preto pokiaľ by sa žaloba sťažovateľky mala právne posúdiť podľa § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka, podľa všetkého by žaloba smerujúca proti štátu musela byť zamietnutá pre nedostatok jeho vecnej pasívnej legitimácie.“ (Uznesenie Ústavného súdu SR, I. ÚS 137/2007-15 zo dňa 23.08.2007)

Obdobné závery sú prijaté aj v rozhodnutí Najvyššieho súdu SR zo dňa 26.09.2013, sp. zn. 3Cdo 176/2012 (judikát R 127/2014) a rozhodnutí zo dňa 26.09.2012, sp. zn. 6Cdo 149/2011.

V rozhodnutí Najvyššieho súdu SR zo dňa 17.10.2018, sp. zn. 3Cdo 131/2017 je dokonca uvedené (bod 15), že „pokiaľ teda odvolací súd pri úvahách o pasívnej legitimácii žalovanej neprihliadol na závery najvyššieho súdu (viď body 11 až 13 tohto uznesenia dovolacieho súdu) a za pasívne legitimovaný subjekt označil štát, odklonil sa od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu a rozhodol nesprávne.“

Žalovaná z dôvodu, že žalobcovia doteraz neuniesli ani bremeno tvrdenia, popiera aj dôvodnosť nových návrhov na dokazovanie (výsluch novonavrnutých svedkov, znalecké dokazovanie) a takéto návrhy na dokazovanie považuje za neúčelné.

Keďže žalobcovia nespĺnili povinnosť tvrdenia a dôkaznú povinnosť ani v replike, súd by v súlade so sudcovskou koncentráciou konania vo vzťahu k žalobcom, mal žalobu žalobcov zamietnuť v celom rozsahu ako nedôvodnú.

8. Žalobcovia v podaní doručenom súdu 17.5.2019 navrhli zabezpečiť aj výpis návštev žalobcu 2/ v ÚVTOS, výpis telefonických hovorov, predvolať pani ombudsmanku, zabezpečiť aj spis Okresného súdu Komárno 3Nt/87/2017 a v podaniach doručených súdu 3.6.2019 sa vyjadrili k duplike žalovanej s tým, že jej argumenty sú od veci. Oni ako žalobcovia označili všetky dôkazy. Vo vyjadreniach doručených súdu 6.6.2019, 14.6.2019, 20.6.2019, 2.9.2019, 3.9.2019 žalobcovia zdôrazňovali pozitívny záväzok štátu, ktorý štát neaplikuje. Žalobca 2/ v podaní doručenom súdu 3.9.2019 vyzval štát na zaplatenie 270.000 eur ako aj zníženie extrémne vysokého trestu odňatia slobody a po znížení trestu jeho presun do ústavu, ktorý dokáže usporiadať každý mesiac návštevy rodiny.

9. Právny zástupca žalobcov doručil súdu dňa 10.1.2020 návrh na pripustenie pristúpenia maloletého E. G.K. do konania ako ďalšieho žalobcu. Pripojil aj splnomocnenie, ktoré mu za maloletého E. C.K. udelila ako zákonná zástupkyňa žalobkyňa 1/. Súčasne doručil súdu aj svoje stanoviská, v ktorých žalobcov vyzval na späťvzatie žaloby pre jej nedôvodnosť s tým, že v prípade zotrvania na podanej žalobe je oprávnený odstúpiť od zmluvy o poskytovaní právnych služieb, čo aj urobí.

10. Po otvorení pojednávania vo veci dňa 16.1.2020 právny zástupca žalobcov oznámil svojim klientom, že vzhľadom na stanovisko žalobcov, ktorí trvajú na podanej žalobe, vypovedá plnú moc udelenú mu žalobcami.

11. Žalobkyňa 1/ uplatnený nárok odôvodnila tým, že boli odtrhnutí od seba násilím. Oni to nechceli. Spôsobili im škodu, ide to na úkor zdravia, nemajú peniaze, nevedia chodiť ani na návštevy. Toto prebieha od 14.2.2014. Keby bol manžel doma, syn by neochorel. Ide o neprimeraný výkon trestu, trpia všetci, ide o spoločnú ujmu. Štát nechránil ich rodinu, obrátil sa im chrbtom. Jej manžel nemal byť odsúdený za niečo, čo sa nestalo. Podali návrh na obnovu konania, ktorý bol vždy zamietnutý. Žijú v strachu, nikto im nechce pomôcť. Keď boli v roku 2014 vypočúvaní, uviedli, že „sme to iniciovali kvôli liečbe môjho manžela“. Toto trápenie, v ktorom žijú, že rodina nemôže byť spolu, je týraním, z ktorého bol obvinený jej manžel. Teraz to robí štát.

Žalobca 2/ uviedol, že žalobu podali kvôli tomu, že štát má garantovať určité práva a má záväzky voči svojim občanom. Ich rodinu roztrhli spôsobom opísaným manželkou. Oba pokusy o obnovu konania nedopadli dobre, išlo o konania sp. zn. 2Nt 7/2017 a sp. zn. 3Nt 5/2018, keďže problém ochrany rodiny nie je vymedzený v trestných predpisoch. Okresný súd konštatoval, že v trestných veciach nie je povinný skúmať primeranosť trestu právu na ochranu rodiny. Nepochodili ani na Krajskom súde v Nitre a ani na ústavnom súde. Cíti sa byť utláčaný vo svojich právach a považuje za morálnu ujmu, keď musí čeliť 11 ročnému trestu. Trestné kódexy neurčujú zohľadňovať práva poškodených, ktoré neboli zohľadnené ani v pôvodnom trestnom konaní. Boli usmernení, aby žalobou na štát vynucovali pozitívny záväzok štátu. 270.000 eur za 11 ročný trest, sú tam ujmy, výdavky, tam je ujma, stratený čas, ktorý sa nevie vrátiť. Manželka sa nevie dostaviť na návštevu za ním do Hrnčiaroviec. Štát manželke nepriznal ani príspevok na opatrovanie syna, ktorému v roku 2019 bolo diagnostikované ADHD. Manželka so synom musia vyžiť z mála peňazí. 270.000 eur je žiadaných za ujmu, ktorú spôsobil štát. Manželka od začiatku apelovala na súd, aby to riešil ochranným liečením. Ako zistil, za brutálnejšie týrania boli uložené miernejšie tresty. Táto ujma je závažná, a preto nech štát kompenzuje aspoň výmeru trestu znížením. Každú noc sa zobúdzajú s obavami o rodinu. Čo sa týka výdavkov, v trestných konaniach mali ex offo pridelených advokátov a štát bude od neho žiadať náhradu. Náklady na advokátov t.č. presahujú 150.000 eur a keby syn dedil, musel by prevziať aj dlhy, ktoré žiada justičná pokladnica. Pozitívny záväzok štátu na ochranu rodiny v zmysle článku 41 ústavy a čl. 8 Dohovoru je dostatočným dôvodom, aby štát záväzky voči občanom prehodnotil, bol ústretovejší, vrátil im dôstojnosť, ktorá absentuje. V konaní tunajšieho súdu sp. zn. 16C /39/2017, na ktoré nadväzuje rozhodnutie Krajského súdu v Nitre sp. zn. 5Co/56/19 znalkyňa konštatovala, že ujma nebola tak závažná, aby súd musel uložiť tak exemplárny až deštruktívny trest, keď podľa znalkyne u jeho manželky E. nie je prítomný syndróm týranej ženy. Znalkyňa E.. A. P. potvrdila, že trest je neprimeraný a krajský súd výsluchom znalkyne konštatoval, že trest nemusel byť taký neprimeraný. Podali nový návrh na obnovu konania, o ktorom sa koná na tunajšom súde pod sp. zn. 17Nt 2/2019. Uvedeným návrhom chcú, aby štát realizoval svoj pozitívny záväzok na ochranu rodiny.

Splnomocnený zástupca Ministerstva spravodlivosti SR za žalovanú uviedol, že sa pridriava tvrdení uvedených vo vyjadrení k žalobe ako aj v duplike a zotrváva na názore, že nárok žalobcov je v celom rozsahu nedôvodný. Okrem toho, nárok žalobcov tak, ako bol označený v žalobe, je nepreskúmateľný, keďže žalobcovia oznamujú, že si uplatňujú aj náhradu škody a aj náhradu nemajetkovej ujmy, pričom z ich tvrdení nie je možné identifikovať v akej výške si ten ktorý nárok uplatňujú. Zaznelo viacero argumentov zo strany žalobcov, že Ministerstvo spravodlivosti SR sa nezaoberalo tým, či bol porušený zákon v súvislosti s trestnou činnosťou žalobcu 2/. Ministerstvo spravodlivosti SR už v roku 2016 obdržalo podnet žalobcu 2/ na podanie dovolania a v roku 2017 obdržalo podnet žalobkyne 1/ na podanie dovolania. Oba podnety boli ministerstvom preskúmané a boli vyhodnotené ako nedôvodné, pričom bola skúmaná aj v podnetoch namietaná výška trestu. Pri ukladaní trestu žalobcovi 2/ súdy vychádzali z okolností samotného činu ako aj skutočnosti, že žalobca 2/ spáchal skutok v skúšobnej dobe podmienenej prepustenia z výkonu trestu za trestný čin vraždy. Zo strany súdov neboli zistené žiadne pochybenia a preto nebolo možné prihliadať na požiadavky žalobcov, aby nebola rozdelená rodina. Tým by nebol naplnený ani účel zákona - ochrana spoločnosti pred páchaním trestnej činnosti. Krátkou cestou doručujem súdu reakciu ministra spravodlivosti na podnet žalobkyne 1 na podanie dovolania v 3 vyhotoveniach, z ktorých súd krátkou cestou doručuje po jednom vyhotovení každému zo žalobcov.

12. Súd v súlade s § 181 ods. 2 CSP určil, že medzi stranami nie je sporné, že žalobca 2/ bol právoplatne odsúdený v konaní Okresného súdu Komárno sp. zn. 11T 66/2014 v spojitosti s konaním Krajského súdu v Nitre sp.zn. 4To 98/2016 za zločin týrania a bol mu uložený trest odňatia slobody v dĺžke 11 rokov a nie je sporné, že žalobca 2/ tento trest vykonáva v ÚVTOS. Sporný je nárok žalobcov na uplatnené peňažné plnenie, či už titulom náhrady nemajetkovej ujmy, či titulom náhrady škody z dôvodu, že súdu sa javí, že na náhradu škody, ako aj nemajetkovej ujmy nie sú splnené podmienky predpokladané zákonom č. 514/2003 Z.z., resp. v súvislosti s tvrdeným zásahom do osobnostných práv žalobcov a v súvislosti s tým do úvahy prichádzajúcej náhrady nemajetkovej ujmy nie je daná pasívna legitímácia žalovanej. Súčasne súd prítomným oznámil, že vo veci vykoná dokazovanie oboznámením listinných dôkazov nachádzajúcich sa v spise, v ktorom sa nachádzajú aj rozhodnutia súdov z pripojeného štvorzväzkového spisu Okresného súdu Komárno sp. zn. 11T 66/2014.

13. Z vykonaného dokazovania mal súd preukázané, že rozsudkom Okresného súdu Komárno č. 11T/66/2014-2951 z 20.10.2016 žalobca 2/ za skutky podrobne popísané vo výroku uvedeného rozsudku, súvisiace so žalobkyňou 1/ ako aj O. C. a O. D. ako poškodenými, bol uznaný vinným zo

spáchania zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 odsek 1 písmeno a), odsek 2 písmeno d) v spojení s § 138 písmeno b), písmeno j) Trestného zákona účinného v čase spáchania skutku a bol odsúdený na trest odňatia slobody v trvaní 11 rokov nepodmienečne. Pre výkon uloženého trestu bol zaradený do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia a bolo mu uložené protialkoholické liečenie ústavnou formou.

Podľa odôvodnenia uvedeného rozsudku bol žalobca 2/ rozsudkom Krajského súdu v Nitre č. 1T 45/01 z 31.10.2002 uznaný za vinného z trestného činu vraždy podľa § 219 odsek 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. a bol mu uložený trest odňatia slobody v trvaní 11 rokov a 6 mesiacov, pre výkon ktorého bol zaradený do III. nápravno-výchovnej skupiny. Zároveň mu bolo uložené ochranné protialkoholické liečenie v ambulantnej forme. Uznesením Najvyššieho súdu v Bratislave č. 1To 12/03 z 9.4.2003 bolo odvolanie žalobcu 2/ ako obžalovaného zamietnuté a rozsudok nadobudol právoplatnosť. Obžalovaný ambulantné protialkoholické liečenie absolvoval počas výkonu trestu odňatia slobody. Dňa 22.3.2010 bol podmiennečne prepustený z výkonu trestu odňatia slobody a bola mu určená skúšobná doba v trvaní 7 rokov.

Krajský súd v Nitre uznesením č. 4To/98/2016-3118 z 12.1.2017 odvolania žalobcu 2/, žalobkyne 1/ a okresnej prokurátorky v Komárne proti rozsudku Okresného súdu Komárno sp.zn. 11T/66/2014 z 20.10.2016 zamietol. Toto uznesenie nadobudlo právoplatnosť 12.1.2017.

Najvyšší súd SR uznesením sp. zn. 3Tdo/21/2019 z 31.7.2019 dovolanie obvineného M. C. (žalobcu 2/) proti uzneseniu Krajského súdu v Nitre sp. zn. 4To/98/2016 z 12.1.2017 odmietol. Toto uznesenie nadobudlo právoplatnosť 31.7.2019.

Okresný súd Komárno uznesením č.k. 2Nt/18/2017-122 z 8.3.2018 zmenil ochrannú ústavnú protialkoholickú liečbu uloženú rozsudkom Okresného súdu Komárno sp. zn. 11T/66/2014 z 20.10.2016 na ambulantnú. Uvedené uznesenie nadobudlo právoplatnosť 3.5.2018.

Okresný súd Komárno uznesením sp. zn. 2Nt/18/2017-137 z 3.5.2018 zobral na vedomie späťvzatie sťažnosti odsúdeným - žalobcom 2/ a žalobkyňou 1/, ktorú podali proti uzneseniu Okresného súdu Komárno č.k. 2Nt/18/2017-122 z 8.3.2018.

Okresný súd Komárno uznesením č.k. 3Nt/5/2018-117 z 23.8.2018 zamietol návrh odsúdeného - žalobcu 2/ a aj žalobkyne 1/ na povolenie obnovy konania, ktoré sa skončilo rozsudkom Okresného súdu Komárno č.k. 11T/66/2014 z 20.10.2016 v spojení s uznesením Krajského súdu v Nitre č.k. 4To/98/2016-3118 z 12.1.2017. Uvedené uznesenie nadobudlo právoplatnosť 29.11.2018.

Krajský súd v Nitre uznesením č.k. 1Tos/109/2018-169 z 29.11.2018 sťažnosť žalobcu 2/ a žalobkyne 1/ proti uzneseniu Okresného súdu Komárno z 23.8.2018 sp. zn. 3Nt/5/2018 zamietol. Uvedené uznesenie nadobudlo právoplatnosť 29.11.2018.

Ministerstvo spravodlivosti SR v podaní z 13.3.2018 adresovanom podľa svojho obsahu žalobkyňi 1/ reagovalo na viaceré doručené podania, ktoré vyhodnotilo ako podnet na dovolanie proti uzneseniu Krajského súdu v Nitre sp. zn. 4To/98/2016 z 12.1.2017 vo veci Okresného súdu Komárno sp. zn. 11T/66/2014 z 20.10.2016. V uvedenom podaní ministerstvo informuje adresátku, že vykonalo prieskumné konanie trestného spisu Okresného súdu Komárno sp. zn. 11T/66/2014 z ktorého aj vyplýva, že dňa 14.2.2014 ona - žalobkyňa 1/ podala trestné oznámenie o skutočnostiach svedčiacich o tom, že bola fyzicky a psychicky týraná svojim manželom M. C. (žalobca 2), pričom v trestnom oznámení veľmi podrobne opísala jednotlivé útoky obvineného manžela voči nej ako jej matke O. D. a starej matke obvineného O. C.. Na základe tohto jej trestného oznámenia bolo 14.2.2014 začaté trestné stíhanie vo veci zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby, bola podaná obžaloba dňa 27.6.2014 na obvineného M. C.. Tvrdenia uvádzané v podnetoch žalobkyne 1/ neboli preukázané, súdy náležite zistili skutkový stav a vyvodili správne skutkové závery. Za daných okolností nie je dôvod spochybňovať rozhodnutie súdov. A keďže nebolo zistené porušenie, ktoré by mohlo byť dôvodom pre podanie dovolania, podnet v prospech manžela adresátky bol odložený.

14. Predmetom konania v danej veci je nárok oboch žalobcov na zaplatenie náhrady škody a nemajetkovej ujmy vo výške 270.000 eur z dôvodu, že právoplatným odsúdením žalobcu 2/ na 11 ročný

trest odňatia slobody rozsudkom Okresného súdu Komárno v konaní sp. zn. 11T/66/2014 v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Nitre sp. zn. 4To/98/2016 bola rodina rozdelená a vytvorila sa pre ňu dlhová pasca. Podľa názoru žalobcov, mal štát zvoliť netrestné opatrenie, a to ochranné liečenie. Žalobcovia výšku nemajetkovej ujmy vyčíslili na 200.000 eur a škodu na výdavkoch, resp. výpadkoch príjmu, vyčíslili vo výške 70.000 eur.

15. Z dôvodu hospodárnosti konania súd nepristúpil k odstraňovaniu väd návrhu na pristúpenie ďalšieho subjektu do konania na strane žalobcu doručený súdu tesne pred termínom vytýčeného pojednávania, v ktorom je odlišne uvedené priezvisko osoby navrhutej žalobcami vstúpiť do konania než je uvedené v splnomocnení pre vtedajšieho právneho zástupcu žalobcu, pričom absentuje aj súhlas toho, kto má takto do konania pristúpiť a návrh na pristúpenie nie je ani odôvodnený tak, aby bolo zrejmé z akých dôvodov si ten, koho vstup do konania navrhli žalobcovia, nárok na zaplatenie sumy 270.000 eur uplatňuje.

16. Podľa čl. 8 CSP Strany sporu sú povinné označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci a podporiť svoje tvrdenia dôkazmi, a to v súlade s princípom hospodárnosti a podľa pokynov súdu.

Podľa § 150 ods. 1 CSP Strany majú povinnosť pravdivo a úplne uvádzať podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu.

Pravdivé a úplné opísanie rozhodujúcich skutočností v žalobe je prejavom tzv. povinnosti tvrdenia, teda povinnosti substancovať svoje skutkové tvrdenia tak, aby z nich súd mohol vyvodiť o čom má rozhodovať. Žalobca musí v žalobe jasne, stručne a zrozumiteľne uviesť skutočnosti, od ktorých odvodzuje porušenie svojho subjektívneho práva v sporovom konaní. Opísanie rozhodujúcich skutočností, ktorými žalobca po skutkovej stránke vymedzí predmet konania, má s poukazom na § 132 ods. 1 CSP obsahovať samotná žaloba.

17. V danom prípade žalobcovia tvrdili, že ich nárok na náhradu škody a nemajetkovej ujmy je nárokom majúcim oporu v § 11 - § 13 OZ.

Podľa § 11 OZ Fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy.

Podľa § 12 OZ (1) Písomnosti osobnej povahy, podobizne, obrazové snímky a obrazové a zvukové záznamy týkajúce sa fyzickej osoby alebo jej prejavov osobnej povahy sa smú vyhotoviť alebo použiť len s jej privolením. (2) Privolenie nie je potrebné, ak sa vyhotovia alebo použijú písomnosti osobnej povahy, podobizne, obrazové snímky, zvukové alebo obrazové a zvukové záznamy na úradné účely na základe zákona. (3) Podobizne, obrazové snímky a obrazové a zvukové záznamy sa môžu bez privolenia fyzickej osoby vyhotoviť alebo použiť primeraným spôsobom tiež na vedecké a umelecké účely a pre tlačové, filmové, rozhlasové a televízne spravodajstvo. Ani také použitie však nesmie byť v rozpore s oprávnenými záujmami fyzickej osoby.

Podľa § 13 OZ (1) Fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jeho osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby mu bolo dané primerané zadosťučinenie. (2) Pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadosťučinenie podľa odseku 1 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jeho vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. (3) Výšku náhrady podľa odseku 2 určí súd s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo.

Podľa § 16 OZ Kto neoprávneným zásahom do práva na ochranu osobnosti spôsobí škodu, zodpovedá za ňu podľa ustanovení tohto zákona o zodpovednosti za škodu.

18. Keď sa odhliadne od skutočnosti, že v súvislosti s právom na ochranu osobnosti nevzniká nárok na náhradu škody (§ 16 OZ) a nárok na náhradu nemajetkovej ujmy vzniká len v prípade, keď by sa primerané zadosťučinenie nezdalo postačujúce (§ 13 ods. 2 OZ), je obdobne ako v uznesení Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo 12/2016 potrebné poukázať na skutočnosť, že aj Slovenská republika (štát), ako aj Ministerstvo spravodlivosti SR, či Okresný súd Komárno alebo Krajský súd v Nitre sú samostatnými subjektmi práva a sú spôsobilé mať práva a povinnosti. Pri riešení otázky, kto je pasívne

legitimovaný v konaní o ochranu osobnosti, v ktorom je za zásah do osobnostných práv označené konanie určitého štátneho orgánu (orgánu verejnej moci), resp. rozhodnutie tohto orgánu ako výsledok konania, treba mať na zreteli to, že režim ochrany osobnosti je postavený na princípe zodpovednosti pôvodcu zásahu za ujmu spôsobenú na chránených osobnostných právach, ako aj to, že platná právna úprava dôsledne rozlišuje medzi právom na ochranu osobnosti a právom na náhradu škody.

V súvislosti s nárokmi podľa zákona č. 514/2003 Z.z. platí, že bez ohľadu na skutočnosť, ktorý štátny orgán (orgán verejnej moci) pri výkone verejnej moci škodu spôsobil, subjektom zodpovedným za škodu a pasívne vecne legitimovaným v konaní o náhradu škody je štát (§ 3 zákona č. 514/2003 Z.z.). To však neplatí vtedy, keď ide o ochranu osobnosti podľa § 11 a nasl. OZ a pôvodcom zásahu je štátny orgán (orgán verejnej moci), konkrétnym konaním či rozhodnutím ktorého malo dôjsť k zásahu do osobnosti. Neoprávnenosť zásahu do osobnosti je spravidla vylúčená ak k nemu malo dôjsť v rámci úradného konania a zásah nevybočil z medzí daných platnými predpismi. „Ak je v súlade so zákonnými podmienkami začaté príslušné konanie, v ktorom bolo vydané zákonom predpokladané rozhodnutie, nie je vydanie tohto rozhodnutia neoprávneným zásahom do osobnostných práv účastníka konania, a to ani ak sa prípadne neskôr preukáže, že nebolo vydané dôvodne“ (R 36/2009).

19. Keďže v danej veci žalobcovia za pôvodcu zásahu do ich osobnostných práv odsúdením žalobcu 2/ na trest odňatia slobody v trvaní 11 rokov nepodmienečne rozsudkom Okresného súdu Komárno sp. zn. 11T/66/2014 z 20.10.2016, v spojení s uznesením Krajského súdu v Nitre sp. zn. 4To/98/2016 z 12.1.2017 označili Slovenskú republiku (štát) konajúcu prostredníctvom Ministerstva spravodlivosti SR, pričom v konaní do vyhlásenia dokazovania za skončené nepreukázali, že by v trestnej veci žalobcu 2/ konala Slovenská republika a vydala aj rozhodnutie o treste, je zrejmé, že pôvodcom žalobcami tvrdeného zásahu do ich osobnostných práv nemôže byť štát, teda Slovenská republika, keď v uvedených trestných veciach žalobcu 2/ konali a rozhodovali v súlade so zákonom zverenými kompetenciami konkrétne orgány štátnej moci.

Štát ako spôsobilého účastníka konania nemožno zamieňať s jeho rozpočtovými organizáciami, ktoré majú vlastnú subjektivitu a vystupujú v právnych vzťahoch vo svojom mene. (ZSP č. 4/2006) Preto súd nárok žalobcov na zaplatenie sumy 270.000 eur titulom nárokov za tvrdený zásah do osobnosti žalobcov zamietol z dôvodu nedostatku pasívnej vecnej legitímácie žalovanej Slovenskej republiky, teda z dôvodu, že na strane žalovanej nie je označený subjekt nositeľom hmotnoprávnej povinnosti k uplatnenému nároku. Vecnou legitímáciou je totiž stav vyplývajúci z hmotného práva, kedy jedna strana je subjektom hmotnoprávneho oprávnenia, o ktoré v konaní ide (je aktívne vecne legitimovaný) a strana na opačnej procesnej strane (žalovaný) je subjektom hmotnoprávnej povinnosti (je pasívne vecne legitimovaný). Žalobcovia v konaní nepreukázali, že žalovaná neoprávnenne zasiahla do ich osobností.

20. Súd nie je viazaný právnou kvalifikáciou uplatneného nároku tvrdenou žalobcami, preto skúmal danosť nároku žalobcov aj podľa zákona č. 514/2003 Z.z., vzhľadom na skutkové tvrdenia žalobcov, domáhajúcich sa náhrady škody voči štátu v súvislosti s rozsudkom Okresného súdu Komárno sp. zn. 11T/66/2014 z 20.10.2016, v spojení s uznesením Krajského súdu v Nitre sp. zn. 4To/98/2016 z 12.1.2017.

21. Podľa § 3 ods. 1, 2 zákona č. 514/2003 Z.z. (1) Štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci a) nezákonným rozhodnutím, b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo d) nesprávnym úradným postupom. (2) Zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

Podľa § 5 ods. 1 citovaného zákona Právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní.

Podľa § 6 ods. 1 citovaného zákona Ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu.

Podľa § 8 ods. 1 písm. a/, b/ citovaného zákona (1) Právo na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o treste má ten, na kom bol úplne alebo sčasti vykonaný trest, ak a) v ďalšom konaní bolo rozhodnutie zrušené ako nezákonné alebo b) v ďalšom konaní bol spod obžaloby oslobodený alebo bolo trestné stíhanie zastavené preto, že v konaní vyšli najavo skutočnosti alebo dôkazy, ktoré neboli súdu predtým známe alebo bola vec postúpená inému orgánu; to neplatí, ak sa preukáže, že k včasnému odhaleniu neznámej skutočnosti nedošlo úplne alebo čiastočne vinou osoby, na ktorej bol trest vykonaný.

22. Zodpovednosť za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom je založená na súčasnom (kumulatívnom) splnení troch podmienok: 1. nezákonné rozhodnutie, resp. nesprávny úradný postup štátneho orgánu; 2. vznik škody; 3. príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom a vznikom škody. Dôkazné bremeno poškodeného spočíva v tom, že preukazuje nezákonnosť rozhodnutia, resp. nesprávny úradný postup štátneho orgánu ako aj vznik škody a príčinnú súvislosť medzi vznikom škody a rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom.

23. Z vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že ani rozsudok Okresného súdu Komárno sp.zn. 11T/66/2014 z 20.10.2016 a ani uznesenie Krajského súdu v Nitre z 12.1.2017 neboli zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť.

Krajský súd v Nitre uznesením č. 4To/98/2016-3118 z 12.1.2017 odvolania oboch žalobcov a okresnej prokurátorky v Komárne proti rozsudku Okresného súdu Komárno sp.zn. 11T/66/2014 z 20.10.2016 zamietol. Toto uznesenie nadobudlo právoplatnosť 12.1.2017, kedy nadobudol právoplatnosť aj rozsudok Okresného súdu Komárno, ktorým bol žalobcovi 2/ uložený aj trest odňatia slobody v trvaní 11 rokov nepodmienečne. Najvyšší súd SR uznesením sp. zn. 3Tdo/21/2019 z 31.7.2019 dovolanie žalobcu 2/ ako obvineného proti uzneseniu Krajského súdu v Nitre sp. zn. 4To/98/2016 z 12.1.2017 odmietol. Toto uznesenie nadobudlo právoplatnosť 31.7.2019.

Z uvedeného vyplýva, že v danej veci nebola splnená zákonom predpokladaná podmienka v § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. - existencia nezákonného rozhodnutia. Žalobcovia neunesli ani dôkaznú povinnosť pri preukazovaní splnenia podmienok pre priznanie nemajetkovej ujmy podľa § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. keď ani len nenaznačili, prečo by prípadné samotné konštatovanie tvrdeného porušenia práva nemalo byť dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom za účelom uhradenia nemajetkovej ujmy v peniazoch, ak nie je možné ju uspokojiť inak. Tým, že súdy v oboch namietaných súdnych konaniach aplikovali príslušné právne predpisy spôsobom, s ktorým žalobcovia nesúhlasia a rozhodli nielen o vine žalobcu 2/, ale aj o jeho treste, nedošlo k porušeniu práv žalobcov.

24. Žalobcovia ani nepreukázali prípadný nesprávny úradný postup súdov v oboch namietaných konaniach (11T/66/2014, 4To/98/2016). Pojem nesprávneho úradného postupu nie je v zákone č. 514/2003 Z.z. bližšie definovaný, ale v zmysle judikatúry bolo ustálené, že pri nesprávnom úradnom postupe ide o tie prípady vzniku škody, ktoré sú vyvolané inou činnosťou orgánov verejnej moci ako rozhodovacou. Ide o porušenie pravidiel predpísaných právnymi normami pre konanie orgánov verejnej moci a to takej povahy, ktorá nevedie k vydaniu rozhodnutia. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku.

Pokiaľ žalobcovia v danej veci namietajú proti uloženej výške trestu, je zrejmé, že namietajú konečné rozhodnutia súdov v trestnej veci žalobcu 2/. Pojem nesprávny úradný postup však nemožno vzťahovať aj na faktickú, meritórnú rozhodovaciu činnosť súdu.

25. Súd poznamenáva, že účel trestu je upravený v § 34 ods. 1 Trestného zákona a účel výkonu trestu je definovaný v § 1a zákona č. 475/2005 Z.z.. S výkonom trestu je spojené aj obmedzenie základných práv a slobôd odsúdeného v rozsahu upravenom v § 4 citovaného zákona.

26. V spore o náhradu škody a nemajetkovej ujmy voči štátu v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. je žalobca ako údajný poškodený ten, ktorý odvodzuje svoje nároky od existencie jednotlivých predpokladov vzniku zodpovednosti štátu za škodu. Preto bolo aj v danej veci povinnosťou žalobcov ich existenciu aj preukázať. Keďže podmienky vzniku zodpovednosti štátu za škodu, ale aj za nemajetkovú

ujmu spôsobené či už nezákonnými rozhodnutiami či nesprávnym úradným postupom, sú určené kumulatívne, nesplnenie čo i len jednej z nich vylučuje zodpovednosť štátu podľa zákona č. 514/2003 Z.z. Pretože žalobcovia neunesli dôkazné bremeno vo vzťahu k preukázaniu existencie nezákonného rozhodnutia či nesprávneho úradného postupu ako nevyhnutných predpokladov zodpovednosti štátu podľa zákona č. 514/2003 Z.z., žalobcom nevznikol ani nárok na náhradu škody podľa citovaného zákona, vrátane nemajetkovej ujmy v peniazoch v zmysle § 17 ods. 2 citovaného zákona.

27. Navyše, žalobcovia netvrdili a nepreukázali, že v súlade s § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. písomne požiadali o predbežné prerokovanie ich nároku v rozsahu podľa § 16 ods. 1 citovaného zákona. Žalovaný však nepoprel, že žalobkyňa 1/ ho písomným podaním zo dňa 27.11.2015 požiadala o predbežné prerokovanie nároku na náhradu (len) skutočnej škody vo výške 20.000 eur. Súd sa stotožnil s obranou žalovanej, podľa ktorej rozhodnutie o treste, na základe ktorého žalobcovia odvodzujú svoj nárok na náhradu škody, bolo vydané v konaní, v ktorom žalobkyňa nebola účastníkom v postavení obvineného/obžalovaného. Žalobkyňa v namietaných trestných konaniach mala síce postavenie poškodenej osoby, avšak žalobkyňa netvrdila, že prípadný výrok o náhrade škody alebo jeho absencia by boli príčinou vzniku škody a nemajetkovej ujmy, ktoré si v konaní uplatňuje. Aj z dôvodu absencie aktívnej vecnej legitímácie je nárok žalobkyne 1/ nedôvodný. Nárok žalobcu 2/ je nedôvodný aj pre nesplnenie podmienky jeho písomnej žiadosti ako poškodeného o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody.

28. S poukazom na všetky uvedené dôvody a ich vzájomné súvislosti súd žalobu žalobcov zamietol ako nedôvodnú, pričom z dôvodu hospodárnosti konania nevykonával žalobcami navrhnuté dôkazy ani výsluchom označených svedkov, či vyžiadanim si ďalších listinných dôkazov o fungovaní rodiny žalobcov počas výkonu trestu žalobcu 2, či pripojením ďalších súdnych spisov.

Z práva na spravodlivý súdny proces pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov, pričom je na súde, ktorý dôkaz vykoná a ktorý nie. Judikatúra ESLP nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia.

29. Súd o náhrade trov konania rozhodol s poukazom na § 262 ods. 1 CSP podľa § 255 ods. 1 CSP tak, že v konaní procesne úspešnej žalovanej priznal 100% náhradu trov konania.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia cestou Okresného súdu Komárno, Pohraničná č. 6, Komárno, na Krajský súd v Nitre.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonával navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,

- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak povinný dobrovoľne nesplní čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, môže oprávnený podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného právneho predpisu.